

“KERSTVERHAAL 2024 “ (gelieve het woordenboek Duits-Nederlands bij de hand te houden!)

GOED VERZONNEN IS HALF GEWONNEN

Van mijn zevende tot mijn twaalfde beefde ik met mijn brief in de hand. Van mijn eenentwintigste tot op heden nog steeds. Mijn eerste beefactie was met mijn nieuwjaarsbrief en deze bracht op. De latere kosten alleen maar geld want het waren mijn belastingbrieven.

In december was naar de school gaan een beproeving. Want iedere dag verwachtte ik de tekst op het bord die ik het meest haatte: “Tegen woensdag: aantal nieuwjaarsbrieven opgeven en geld meebrengen: vier frank per brief. Vergeten: twee bladzijden straf!”

Ik bestelde er ieder jaar vier, maar dik tegen mijn goesting. Voor mijn ouders, peter en meter en één reserve die zeker werd gebruikt wegens te veel

vlekken op de andere. Als de meester ons een nieuwe ballonnen gaf en de inktpotten vulde, wist ik dat de martelgang zou beginnen. Twee of meer dagen schrijven met een pen die ieder moment een druppel inkt kon los laten die al uw werk vernielde. Het vloeipapier kon niet meer helpen...

‘n Een tik tegen uw hoofd en herbeginnen maar... Echte kindermishandeling en vooral dat schrijven dan, want tikken waren die tijd deel van de opvoeding.

Maar het ergste moest nog komen op oudejaarsavond en de dag daarop: het aflezen zonder stotteren, fouten en onderbrekingen. Voor mij een regelrecht vuurpeloton. Ieder jaar was ‘peetje lap’ - Peet Oscar - mijn eerste doodservaring op nieuwjaaravond. Om vijf minuten voor middernacht voelde ik de blikken van de aanwezigen al op mij afkomen en zag ik ze denken. Mijn ouders zo van: “Hij gaat toch niet teveel missen?” Peet: “Hopelijk is hij niet te lang want om half één begint de rechtstreekse uitzending uit de Moulin Rouge.” Zijn vrouw die de kuisziekte had dacht ieder jaar hetzelfde: “Hopelijk krijg ik terug een beeldeke om af te stoffen.” Haar zus en man: “We gaan da ventse ook ‘n een sens geven.” Laatst mijn kleinere zus die klaar zat om mij af te leiden... Ik haatte dat aftellen: 5, 4, 3, 2, 1... de dood met de kogel, hoho. Maar het lukte, want er was één zekerheid; geld.

Na “Beste peter... uw doopkind, 1 januari 1960”, werd er geruild. Voor hem zes pakjes ‘Groene Michel zonder filter’, voor haar een beeldeke in biscuit

voor in de glazen kast, maar eerst afwassen. Ja man. Het geld stroomde toe , ik mocht het vijf minuten vasthouden en dan zei ma: “Geef maar hier voor op uwen schoolspaarboek na de vakantie.” Zo was het en zal het nooit meer zijn.

Heden ten dage is schrijven niet meer aan de orde. De tekst valt uit de printer en wordt in de nieuwjaarsbrief geplakt. Sommige nog modernere (?) jongelui lezen het gewoon af van hun gsm of Ipad. Het nieuwjaargeld wordt gestort op de rekening want schoolspaarboekjes zijn uit de middeleeuwen. Cadeaus worden gezocht op Bol.com of in China. Winkeltjes als in onze tijd zijn er niet meer.

Het is anders, heel anders en misschien maar goed ook. Want die ballonpennen zijn nog moeilijk te vinden, hoho. Ik ga niet zagen, allee toch een klein beetje om het af te leren, maar ik ben toch blij dat ik dit heb mogen meemaken. De gezelligheid, de spanning, het gevoel dat het goed was, de eerste ijstaart die om 24 u aan huis werd geleverd, de beelden uit de ‘Moulin Rouge’... Wat was ik blij dat ik afzwaaide uit het zesde studiejaar en alleen nog “Gelukkig nieuwjaar en een goede gezondheid” moest zeggen. Voor Peet Oscar kwam er altijd bij: “... en veel spreeuwen, lijsters, vinken en grote druppels!” Kassa kassa.

Als U een moedige liefhebber bent en nog aan het lezen zijt dan kan ik de woorden gebruiken van Erik Van Looy: “Het is gebeurd, we zijn 2025.” Het jaar met de grootste agenda aan ‘to do’.

De verkozenen moeten eindelijk eens werken voor hun rijkelijke wedde.

De leiders van de wereld moeten voor de spiegel gaan staan en achterover vallen van schaamte.

- Ons steungeld voor ontheemden mag niet meer gebruikt worden voor bommen maar voor terugkeer in een veilige omgeving.
- Welstand en zorg mag niet meer afhangen van rijkdom.
- Men moet stoppen met daders te zoeken van de klimaatverandering maar doelgericht voorzorgen nemen tegen de gevolgen.
- De rechtstaat moet terug recht zijn en niet met bochtjes.
- Men moet de vergrijzing als een voordeel zien en niet als een blok aan het been want dan moet men ook alle geschiedenis – en wetenschappelijke boeken verbranden.
- Nog honderd te gaan...

Deze zaken zijn niet verzonnen maar houden de mensen bezig. Vooral diegenen van ons generatie want wij kunnen vergelijken. Vooruitgang moet er zijn maar deze mag niet ten koste van zij die ermee en erin moeten leven! Daarom: wordt vinkenier dan hebt ge gegarandeerd iedere zomerweek een paar uren rust, stilte en sociaal contact, een bloem voor madam en een koekske voor bij de koffie, hoho.

Steenkerke december 1943

Het dorp langs de spoorlijn Gent – De Panne was gespaard gebleven van de ellende van de oorlog. Buiten de treinen met Duits oorlogsmateriaal die passeerden aan het station waren er geen tekenen dat WO II volop woedde.

Rechtover de statie was er café 'De wachtzaal' bij Jos en de volslanke Rosa, goed voorzien van oren en poten. Achteraan was er een grote fietsstalling, een zaaltje en de achterdeur die om de vijf jaar moest vervangen worden. Want iedereen kwam langs daar en ze was ook de vluchtweg voor mannen die uitgehaald werden door hun madam bij te lang blijven plakken, hoho. De voordeur werd meest gebruikt door de mannen van de statie want tussen de treinen kwamen ze tanken bij de Jos. De straatstenen tussen de deur van de statie en deze van het café lagen drie centimeter lager. Zo versleten waren ze.

Maar op 2 december kwam de stationschef in paniek 'De wachtzaal' binnen met een brief die afgegeven was door een Duitse soldaat per moto. Daarin stond dat er in de namiddag twee gesloten goederenwagons zouden afgezet worden op het goederenkoerke en dat dit verboden terrein was voor burgers, mogelijks voor maanden! Ja man, er waren menige druppels nodig om dit door te spoelen. De vinkeniers waren hun parcours kwijt langs het spoorke. De kolenboer zijn kolen en de boeren hun pulp kon daar niet meer gelost worden en... de wildste verhalen over de wagons gingen door de wachtzaal.

Zoals geschreven kwam een stoomtrein de levering doen en direct was het duidelijk dat het hier om iets serieus ging. Want in de eerste wagon huisden drie soldaten en een luitenant: vier moffen dus! De tweede wagon werd met prikkeldraad omheind en was het geheim van de maand. De soldaten patrouilleerden rond de koer en het station en hadden veel bekijks uit het

café. Zij hadden Rosa in het oog gekregen en de goesting om binnen te stappen was er zo van af te lezen. De luitenant kwam niet verder dan de prikkeldraad.

De vrijdagavond was het prijs: de drie wachters kwamen binnen, gingen aan de toog zitten en bestelden een pint. De aanwezigen hielden hun adem in en zagen zich al afgevoerd worden in de tweede wagon. Al snel sloeg de angst om in rust want de soldaten gaven Rosa al wat complimentjes en waren geïnteresseerd in de trofeeën van de vinkenzetters. Er werd zelfs getrakteerd. Bijna dagelijks kwamen er een paar 's avonds binnen en begonnen mee te kaarten... van de vierde geen spoor. Rosa haalde haar beste Duits boven en peuterde beetje bij beetje de pieren uit de neus van de hopende soldaten over wat de luitenant betref. Na veel vertaal en gebaren kwam ze te weten dat hij ganse dagen in de boeken zat en dat het een hoogleraar was in talen. Hij sprak er zes, waaronder Nederlands. Dat was nieuws, opletten dus! De soldaten deden hun plicht en hadden hun plezierke. En alles verliep zoals gewenst...

Doch, Jos - die bij het verzet was - had niet stil gezeten en was te weten gekomen dat de wagon vol munitie en springstof zat. Daar moest iets aan gedaan worden.

De kinderen op school waren gestart met het schrijven van de nieuwjaarsbrieven. Zo ook de kleinen van Jos. En op het moment dat hij zot gepeinsd was, kreeg hij een idee om die wagon voor eens en altijd van de wereld te helpen... de nieuwjaarsbrief!

Alle tooghangers moesten helpen. De week voor nieuwjaar moest iedereen het hebben over de nieuwjaarsbrieven van hun gasten: over hoe saai, vol fouten, niet rijmend... ze wel waren. De Duitsers hoorden dat - moesten het horen - en gingen dat vertellen aan hun 'talenknobbel' die eens goed lachte.

Vier dagen voor nieuwjaar hing in het café uit dat er 's anderendaags in het zaaltje voor de kinderen met hun nieuwjaarsbrief een oefenavond was. Iedereen welkom om 19 u.

Ook dat nieuws brachten ze naar de luitenant en nu was zijn reactie: "Ich werde es mir anhören, diese sprachebarbaren, viel spaß beim lachen."

EN JA, om 19 u stipt zat de luitenant in het zaaltje tussen twee soldaten en alle ouders en kleine gasten met hun brief. De derde soldaat werd geacht de wacht te houden maar de waarheid was anders want hij was het café binnen geglipt met grote verwachtingen nu Jos in het zaaltje zat en Rosa alleen de toog deed, mijn gedacht. Er werd gelezen, gestotterd, geblèt... De luitenant brulde van het lachen en schudde het hoofd. Maar niet voor lang!

Op de achtste klokslag in de kerktoren daverde de zaal op haar grondvesten. Iedereen dook onder zijn stoel. De Moffen wisten direct wat er gebeurd was en renden naar buiten waar een spectaculair vuurwerk op de loskoer aan de gang was. Alles wat daar stond was weg: BOEM... En de Duitsers 's anderendaags ook, naar... Siberië.

Het plan was gelukt; de luitenant was op zijn gevoelige plek geraakt en naar het café gelokt, Jos en zijn bende van het verzet hadden ook wat springstof aan de buitenkant voorzien, hoho.

En Rosa... die had gezorgd voor de kers op de taart met haar verleidingkunst: 'Veel beloven maar niets geven doet den Duits in Siberië leven'. Jos heeft het nog honderdmaal gevraagd: "Rosa, der es toch niets gebeurd hé, ge weet wel hé?"

Aan die ene dappere die tot aan het einde geraakt is een voorspoedig 2025 toegewenst, een goede gezondheid en vooral 'n een goeden vogel... allee, aan iedereen eigenlijk.

Uw kapoen,
Lucien van GENT

(bronvermelding fotomateriaal: <https://www.google.com/search>)